

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ

SPECIÁL

IVAN GRÉGR

(NE)KONČÍCÍ LEGENDA S PÍŠŤALKOU

MLÁDEŽ

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR 2022

ROLE

TOMÁŠ PODVÍN: HRÁČ, TRENÉR, MADRIDISTA

LÉTO 2022 | ZDARMA

2222

CHCI PÍSKAT

**TVÉ OBLÍBENÉ
DIVADELNÍ PŘEDSTAVENÍ?**

STAŇ SE ROZHODČÍM NA CHCIPISKAT.CZ

str. 2-7

ROZHOVOR

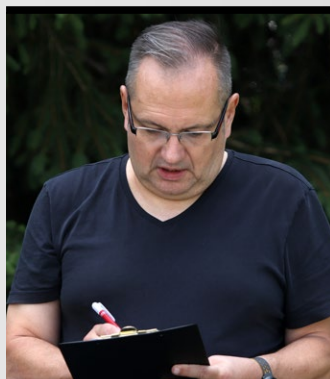
80! LEGENDÁRNÍ IVAN GRÉGR SLAVIL I VYPRÁVĚL

str. 8-9

MLÁDEŽ

DĚTSKÝ FOTBALOVÝ POHÁR 2022

str. 14-16

LIDÉ Z PFSPAVEL SÝKORA SE VRÁTIL
A VYCHOVÁVÁ ROZHODČÍ

str. 20-21

SLAVNÁ JMÉNAV BŘEZINĚVSI SI ZAHRÁLI
NA RODINNÁ POUTA

str. 22-24

ROLEHRÁČ, TRENÉR, MADRIDISTA.
TO JE TOMÁŠ PODVÍN**EDITORIAL**

Vážení fotbalisté,

v září to bude 12 let, kdy spatřil světlo světa první Pražský fotbalový speciál. Po tu dobu se vám do ruky dostávalo pravidelné čtení, které znepravidlelnil až všudypřítomný covid. I tak jsme se dostali přes 100 vydaných časopisů.

To znamená minimálně tak velký počet obsáhlých rozhovorů, klubových profilů, dotazníků talentů a dalších originálních materiálů, o které se staralo dlouhými roky ošlehané a sehrané jádro tvůrců. Autoři článků se měnili jen minimálně, o grafiku se v posledních letech staral pouhý jeden člověk, na korektury dokonce po celou dobu trvání dohlížela jedna dáma. Všem do jednoho, kdo kdy k publikaci časopisu přispěl, patří můj velký dík a poklona. To samé pro lidi ze svazu v čele s předsedou Dušanem Svobodou, kteří k vydávání poskytli prostor a finance.

Z výše zmíněných slov je patrné, že končí jedna éra a já rád předám vedení časopisu dál. Věřím, že se najde někdo, kdo ho oživí, vylepší a bude opečovávat minimálně jako my s kolegy.

Přeji příjemné čtení a na viděnou na některém z pražských stadionů.

LUKÁŠ VRKOČ
vedoucí redaktor

PRAŽSKÝ FOTBALOVÝ SPECIÁL

ROČNÍK XII. – LÉTO 2022 | VYDÁVÁ: Pražský fotbalový svaz (PFS), Široká 56/10, 110 15 Praha 1 | KONTAKT: 733141394, PFSpecial@seznam.cz
VEDOUcí REDAKTOR: Lukáš Vrkoč | SPOLUPRACOVNÍCI: Jan Gruber, Pavel Jiřík st., Soňa Charvátová, Martin Rohr, Michal Štucaur, Radim Trusina
GRAFICKÁ ÚPRAVA, TISK: PRESCO GROUP, a. s., U Pekařky 484/1 a, 18000 Praha 8 | DISTRIBUCE: GRAND PRINC MEDIA, a. s. | NÁKLAD: 5 500 ks.
ISSN 1805-2541

FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: Pavel Jiřík st.

PARTNER MLÁDEŽE:

FOTBAL JE PRO MĚ DROGA

MINULÝ MĚSÍC OSLAVIL IVAN GRÉGR 80. NAROZENINY. LEGENDÁRNÍ ROZHODČÍ PÍSKÁ UŽ PŮLSTOLETÍ A POŘÁD POKRAČUJE.
„NEDOVEDU SI PŘEDSTAVIT, ŽE BYCH NAJEDNOU SKONČIL. A TAK KONČÍM POZVOLNĚ.“

Ivan Grégr jako asistent rozhodčího...

Kvůli fotbalu se kdysi rozvedl, když mu první žena vyčítala – nejspíš i právem –, že je na hřišti víc než doma. Druhou svou svatbu zase kvůli odloženému mezistátnímu zápasu ve Finsku málem prosvíhl. „Takový fotbalový speciál. Je rozhodcovskou ikonou, vždyť svůj první zápas (Malešice – Hlubočepy) řídil před 50 lety. Od té doby jeho pečlivě vedený deník eviduje dalších více než 2700 utkání včetně 308 prvoligových (ať už v roli hlavního či pomezního) i desítek mezistátních mačů, kde dohlížel třeba na slavného Maradonu, Gullita či van Bastena.

■ Dovolte, abych vám za Pražský fotbalový speciál pogrataloval ke krásnému životnímu jubileu. Řekněte, jak to s tím pskáním před půlstoletím začalo?

Byl jsem v širším kádru Bohemians, po třicítce hrával za Vršovice 1870 a tam mě Pavel Pelíšek, ligový sudí, delší dobu přemlouval, jestli to nechci s píšťalkou zkusit. Přemýšlel jsem, ale pak jsem si řekl, že si aspoň prodloužím sportovní kariéru, že se budu hýbat. A tak jsem souhlasil, udělal jsem zkoušky na Pražském fotbalovém svazu a šel do toho. Když jsem začínal, říkal jsem si, že budu rád, když se dostanu do divize, kterou jsem sám hrával. Že to bude můj velký úspěch. A najednou jsem za pět let pskál ligu, kde jsem vydržel čtrnáct let. V roce 1983 jsem dostal odznak FIFA a jako mezinárodní sudí jsem působil deset roků. Mohu říct, že jsem si splnil všechny rozhodcovské sny.

■ Přitom jako hráč jste byl kvítko, že? Přiznávám, zlobil jsem. Dokonce jsem rozhodčí neměl vůbec rád, neboť jsem si myslel, že škodí fotbalu. Když jsem

pak přešel na druhou stranu lodě, tak jsem zjistil, že co jsem neměl rád, jsem naopak sám ostražitě hlídal. Naučil jsem se dívat jedním očkem doleva a druhým doprava.

■ To se museli kolegové smát, ne? Hlavně fandové z nižších soutěží na mě křičeli, že jsem to sám dělal a teď to tady hlídám jako policajt. Pamatovali si mě, takže začátky byly krušné. Já totiž nikdy nebyl žádný velký techník, ale vždycky jsem to spíš mydlil,

což jsem potom jako sudí neměl na hřišti rád.

■ Jak důležitá je u sudího právě někdejší herní praxe a cit?

Nesmírně. Samozřejmě není potřeba, aby sudí, který mříví vysoko, zrovna hrál 1. ligu, ale nějakou hráčskou kariéru by měl mít. Znam hodně chlapců, kteří řídí utkání, ale na první pohled jim schází cit pro hru. Já jsem začal hrát fotbal v jedenácti letech, a tak když jsem pskál, věděl jsem, že se vlevo něco mele a musím to hlídat, byť je balon zrovna vpravo. Osoba, která ni-

změnil se výrazně, hlavně nyní mají sudí k ruce VAR, což jsme samozřejmě my za našich časů neměli. Tvrdím, že je to hodně dobrá věc, jen se s ní musí umět pracovat. A to moc rozhodčích neumí. Nelze desetkrát během utkání zkoumat každou nejasnou prkotinu v rohu šestnáctky, to musí zůstat na hlavním rozhodčím. VAR musí řešit jen zásadní omyly. Sám za největší problém vidím hraní rukou. Pořád se upřesňuje, ale pořád to není úplně jasné, kdy je hraní považováno za úmyslné a kdy nikoliv. Na druhou

„ Já vždycky říkám, že hráči jsou potvory a my musíme být větší. To bylo moje krédo, jen občas to slovo potvory vyměním za ostřejší. “

ky nehrála, to podceňuje a jenom sleduje místo dění. To není správné. A s tím souvisí ještě jedna věc.

■ Jaká? Rozhodčí se má řídit podle pravidel, ale taky v jejich duchu. Když někdy člověk striktně dodrží pravidlo, může uškodit souvislé hře, a tím popudí hráče a diváky proti sobě. Onen cit pomůže pochopit ducha pravidel.

■ Jak se změnil fotbal za těch padesát let pohledem rozhodčího?

stranu třeba u takzvaného ofsajdu je velkou výhodou, že máme kvalitní asistenty, kteří jsou za posouzení zodpovědní. Za mých časů byl za vše zodpovědný pouze hlavní rozhodčí.

■ Bylo nějaké pravidlo, u kterého jste si klepal na čelo? Přiznám, že já nikdy moc nechápal, proč musí balon při rozehrávce ven z vápna. Až teď je konečně pryč.

My rozhodčí tomu říkáme pokutové území. Já jsem celý bez sebe, když ko-

„Dali jsme si u toho pivko a říkali si, co se nám kde stalo a na koho si dát pozor. Stejně jako hráč musí jít do utkání připravený, musí být připravený i sudí. Když ví, že jejich devítka hodně kecá nebo padá, tak si to pohlídá.“

mentátor v televizi používá velký čtverec a malý čtverec. A tím ovlivňuje diváky. Něco takového vůbec neexistuje, protože na hrací ploše nevidíte jediný čtverec. Ale máte s brankářem pravdu, dnes může rozehrát na dva tři metry a právě u gólmanů se v poslední době nejvíc měnila pravidla. Ať už jde o malou domů či že při pokutovém kopu musí až do poslední chvíle stát na brankové čáře. Jakmile udělá mírný úkrok, rozhodčí musí penaltu zopakovat.

■ Je nějaké pravidlo, jehož vnímání na nižší úrovni je problematictější než u profiků?

Skluzy! Tam je velmi důležité, aby rozhodčí posoudil správně, jestli to chtěl a zahrál i s míčem. Nebo jen se soupeřovou nohou. S tím rozhodčí-nefotbalista mívá problémy.

■ Jsou nižší soutěže skutečně ostřejší?

Jsou, je to pravda. Vzpomínám na své úplně začátky, když jsem jezdil pskat tým Zetor Libeň, za který hrálo šest bratrů Hruškových, z čehož čtyři měli

papíry na hlavu. A teď si představte, že takoví lidé přijeli deset minut před utkáním na kole, byli rozdovádění z nedaleké restaurace, natáhli síť a začali hrát. To bylo těžké ukočírovat.

■ Skončilo to někdy někde i inzultací?

Ano. Hrálo se v Hloubětíně a ten hráč se jmenoval Poledne. Zahrál rukou, já to normálně písknul, ale byla jen přerušená hra, tehdy se za ruku hned karta nedávala. A on mi řekl: Co to pískáš, ty ču... Tak jsem vytáhl červenou za hrubou urážku rozhodčího, a než jsem si to stačil poznačit, dostal jsem od něj pěstí. Bylo to v mých začátcích, takže jako nováček na zemi přemýšlíte, co máte dělat. Jestli pokračovat, nebo zápas ukončit. Ale věděl jsem, co je třeba. Utkání jsem ukončil, odešlo se bez pozdravu do kabin. Jenže jeho táta tam dělal hlavního pořadatele a brácha zase hrál, takže i ten odchod byl trochu složitější. STK pak rozhodla o kontumaci. Poledne tehdy dostal stopku na 18 měsíců.

■ Byl to ojedinělý incident?

Ještě se mi to přihodilo v Dolních Měcholupech. Hráč byl vyloučen a po zápase, když jsem procházel kolem šaten, mi jednu šoupl. Klub ho pak vyloučil ze svých řad.

■ Byl někdy zápas, po kterém jste si řekl: Už nikdy víc?

V začátcích se mi to stávalo často. Přijel jsem do Mratína a funkcionář řekl: Pane rozhodčí, tady jsou vrata, zavírám je, a když nevyhrajeme, tak se odsud nedostanete. Jinde mi zase vyhrožovali, že mě hodí do rybníka. Říkali to sice napůl v legraci, ale když jste tam sám, je to nepřijemný pocit, zvláště když začínáte. Když pak získáte jméno, tak už si to nedovolí, protože by měli zavřené hřiště. Ale v začátcích je mladý sudí takový slepý.

■ Když jste se pak coby mezinárodní sudí vrátil zpět domů, už jste mohl těžit z respektu, ne?

To ano, ale zase chtějí od vás výkon. A hned vám připomenou: Ligu jsi kur... a teď to kur... tady.

■ Jsou to dva roky, co jsem pro Speciál dělal rozhovor s rozhodčím Milošem Hruškou a jeho synem Petrem. A on o vás mluvil jako o druhém tátovi, který ho v pískání hodně naučil i dal důležité rady. Jedna z nich prý byla: Když se hráči chovají jako dobytek, nešetří je.

To platí. Já vždycky říkám, že hráči jsou potvory a my musíme být větší. To bylo moje krédo, jen občas to slovo potvory vyměním za ostřejší. Ale Miloše Hrušku jsem vedl od začátku, když ještě neuměl pořádně chodit po hřišti. Ale měl píli, pracoval na sobě a dostal se až do ČFL. A je pravda, že mi říká „táto“.

■ Taky mi vyprávěl, že největší firmy bývají obvykle kapitáni a stopeři. Platí to?

Ano. A já mu opakoval, že si musí v každém mužstvu vytipovat jednoho hráče, kterého zbytek mančafu ctí. Jako býval ve Spartě Tomáš Řepka nebo Karel Kroupa v Brně. A ty musí

KDO JE IVAN GRÉGR

Narodil se 21. května 1942. Hrával divizi za B-tým Bohemians, působil i v TJ Praga a celku Vršovice 1870. První zápas pískal v roce 1972 (Malešice – Hlubočepy), o pět let později zažil premiéru v 1. lize. A v roce 1982 rozhodoval poprvé na mezinárodní scéně (Nizozemsko – Irsko), o rok později se zúčastnil i MS hráčů do 20 let v Mexiku. Celkem odpískal 2755 utkání. V pražských fotbalových soutěžích je zatím jeho poslední zápas veden 13. září 2020 u starších žáků mezi Nebušicemi a Slivencem. V roce 1994 vydal knihu Černá svině, kde autenticky popsal dění v českém i světovém fotbale. Jak říká, vysloužil si za to tři žaloby. Je podruhé ženatý, má celkem čtyři děti.

člověk podle pravidel chránit. Tomášovi všichni předhazují jeho slavný blikanec, ale já s ním vycházel dobře a dodnes mě zve na všechny své zápasy a turnaje. Byla s ním těžká práce, ale já za ním přišel a řekl mu: Tome, dnes mi tady budeš sekát latinu. Já na tebe nedám dopustit, ale ty mi musíš pomoci. On to vždycky splnil a neměl jsem s ním problém. Později mi vyprávěl, že neměl rád nafoukané rozhodčí, kteří přijdou a tváří se, že jsou páni tvorstva. Ty od začátku zlobil.

■ V každém týmu se taková spojka dá najít?

Dá, protože v každém mužstvu je nějaké zlobidýlko a v každém je i ten hodný. Za mé éry to byl Tonda Panenka z Bohemky nebo Rosta Vojáček z Baníku Ostrava. On to mydlil, ale udělal skluz, vyskočil a hned hlásil: Já vím, já vím. A takovému hráči se hůř dává karta než hráči, jako byl třeba Zdeněk Šajtar z Bohemky, který udělal kriminální faul a ještě se divil, co to člověk píská. Nebo Jirka Němec, bývalý reprezentant, kterého jsme podezírali, že nemá rád černou barvu. Jak nás viděl, byl strašný a já mu do 10. minuty vždycky dával kartu. Přitom to byl vynikající fotbalista, ale chováním pokulhával.

■ Co simulanti? I o těch asi dobře víte.

Kupříkladu Franta Veselý ze Slavie. Byl vynikající pravé křídlo své doby, ale

Sudí Grégr je vyhlášený vypravěč poutavých historek.

měl těžiště níž než ostatní. A i když do něj šel soupeř čistě, tak jeho pád byl tak přesvědčující, že to člověk kolikrát zbaštil. Nicméně za našich časů probíhaly tzv. rozhodcovské výměny zkušeností. Dali jsme si u toho pivko a říkali si, co se nám kde stalo a na koho si dát pozor. Stejně jako hráč musí jít do utkání připravený, musí být připravený i sudí. Když ví, že jejich devítka hodně kecá nebo padá, tak si to

pohlídá. Byla to výborná věc, při které jsme se jako rozhodčí učili. A až budu na svazu, tak to kolegům připomenou, že by to měli zase zopakovat, protože je to někdy lepší než výklad pravidel.

■ Dnes se to neděje?

Podívejte, my jsme ten fotbal měli skutečně rádi. Chodili jsme se dívat i na jiná utkání, já třeba rád sledoval Vojtu Christova, který byl ve své době vynikající rozhodčí. Možná víc

uznávaný v zahraničí než u nás. Ale dnes hodně mladých – a to na ně nechci nasazovat – to má jen jako formu brigády. A úplně vidíte, že tam jdou jen kvůli nějaké koruně. Myslím, že je to i padesát procent. Na svazu teď měli 80 nových rozhodčích a polovina se jim omluvila z fyzických prověrek, což je podmínka, aby rozhodčí mohl být dobrý. Aby to hráči mohli odpískat za zadkem, ne

INZERCE

PROJEKTY MLÁDEŽE

DĚTSKÝ
FOTBALOVÝ
POHÁR

Naberte
nám naši
hru

mujprvniklub.cz

TOUR DE CLUB

FOTBAL
PRO ŽIVOT

HRAJ ZDRAVÝ

FOTBALOVÉ
BESEDY

PRA
PRA
PRA
PRA

PARTNER
MLÁDEŽE

z padesáti metrů. Hodně mladým chybí pokora.

■ **Čím to, že vy jste se dokázal během pouhých pěti let dostat ze suterénu až do ligy?**

Je pravda, že jsem začal ve 30 letech, což už je dnes hodně pozdě. Měl jsem za sebou hráčskou kariéru, byl v Bohemce, byl ligu jsem nehrál, ale držel se v širším kádru. Trénoval mě doktor Jíra, zlatá osobnost československého fotbalu, a já právě pod ním získal zkušenosti. Byl jsem známý v těch spodních patrech fotbalu a nebudu lhát, že byli i lidé, kteří mi pomohli nahoru. Že jsem se dlouho nezdržoval, jak my říkáme, v bahně. Každý rok jsem postupoval výš a třeba v pražském přeboru jsem pískal jen tři utkání. Sledovali mě delegáti, na které byl spoleh, dali mi dobré hodnocení, a tak jsem šel hned do divize. Přitom jsem nikdy nepočítal, že bych se stal rozhodčím. Ale náhoda tomu chtěla a já si o padesát let prodloužil sportovní život.

■ **A i dnes vypadáte výborně.**

Děkuji. Měli jsme nadupanou fyzickou z fotbalu, k tomu jsme chodili běžat. Makali jsme. A taky jsem každé přátelské utkání, které jsem dostal, bral jako mistrovské. Zkoušel jsem si někdy schválně otočit faul, aby mi hráč vynadal, a já se tím připravoval na jeho reakce.

■ **A taky jste si vedl podrobně statistiky a deník, že?**

Pomáhalo mi to, dodnes je mám schované. A díky tomu si vybavíte vzpomínky. Jak jsme s Christovem v květnu 1990 pískali v Tel Avivu zápas Izrael – Argentina, na který Maradona přiletěl vlastním tryskáčem. Šatnu na stadionu měl jen sám pro sebe. Nastupoval společně s týmem, ovšem mezi lavičkami se po celý zápas motali dva jeho bodyguardi. To byste jinak zapomněli. V deníku si najdete, jak po mně na Realu Madrid lidé házeli pomeranče. A já se jako asistent bál otočit, že bych se mohl podělat. Protože ta masa diváků byla hrůzostrašná.

■ **Co bych tam ještě objevil?**

Jak jsem pískal zápas Holandsko proti Kypru, které se hrálo bez diváků. Hrál tam Gullit, van Basten. A já byl nadšený z Gullita, protože za polčas byl asi čtyřikrát v ofsajdu. Jiní by nadávali, lomcovali rukama, ale on jen sklonil hlavu a hrál dál. Absolutně bezproblémový hráč, přítom světová kvalita. Po utkání jsme si podali ruce. A přesně takových hráčů jsem si vždycky vážil.

■ **Jen jste si s ním asi nemohl vyměnit dres, jak to dělají hráči.**

To by nebylo vhodné. Mám schované odznaky, které jsme nosili. Třeba ty

z Ameriky. Tam jsem byl na dvou olympiádách mentálně postižených, kam mě nominovala UEFA. To bylo něco nádherného, absolutně čistého. Oni se povzbuzují mezi sebou, třeba dostanou hezkou branku, a tak soupeři bezelstně zatleskají. Nebo za mnou přiběhl hráč a křičel: Ruka, ruka. Vy koukáte a on se přiznává, že hrál rukou, co jsem ani neviděl. Oni si nezávidí, jsou čestní. Říkáte si, že se vám to nemůže mezi zdravými stát. A taky nestane.

■ **Ne?**

Jediný hráč, který mi to kdy udělal, byl Petr Mikolanda. Po transplantaci ledviny hrál v Zápech a já tam nařídil penaltu v jejich prospěch. On sám přišel a řekl: Pane Grégr, soupeř rukou nehrál. To se vám stane jednou za život.

■ **Někdy jsou exligisté v nižších soutěžích nad věcí, jindy to nesmírně prožívají.**

Přesně tak. Třeba Láďa Vízek, když hrál dole, bylo s ním těžké pořízení. On je řečník, vy novináři ho máte rádi, protože hodně povídá a říká zajímavé věci, ale na hřišti byl pro rozhodčí složitější. Neurážel vulgárně, ale kecičky měl.

■ **Jak pozná sudí, že má skončit či jít níž?**

Na vrcholu je tak kolem 35 let. To podává výkony a ještě stačí hráčům

fyzicky. Pak už jde pomalinku dolů. Sice máte zkušenost, ale když to rozhodčí foukne hráčům za zadkem, tak je to jednodušší, než když pochoduje v šapitó (středový kruh) a rozhoduje to z 50 metrů. To je pak často sporné. I já odchod z vrcholu odkládal. Za nás byla totiž rarita, že ligu jsem mohl pískat do 45 let, ale v Evropě jsem mohl do 48. Takže tady už jsem nesměl ligu soudcovat, ale jezdil jsem do ciziny.

■ **Rodina trpěla?**

Ano. Když to člověk chce dělat na sto procent, být v tom úspěšný, tak rodina trpí. Taky jsem to odnesl manželstvím, když jsem se s první ženou po patnácti letech rozvedl. Vadilo jí, že jsem se rodině nevěnoval, jak bych měl. Teď to vím, ale v té době jsem si šel tvrdě za svým a byl jsem na hřišti víc než doma. Já kvůli fotbalu pak málem nestihl svou druhou svatbu. Byli jsme ve Finsku, tam se odložil zápas a ano jsem řekl s odřenými ušima. Takový jsem byl blázen. Naštěstí má druhá žena je bývalá atletka a ta mou vášeň pochopila. Už jsme spolu 35 let.

■ **Tak to je krásné.**

Fotbal je pro mě droga a nedovedu si představit, že bych najednou skončil. Proto říkám, že končím pozvolně. Žena mi sice trochu hubuje, ➤

Důkaz, že Ivan Grégr působil jako rozhodčí už před dlouhými roky...

... a jeho proslulá knižní tvorba.

Petr Mikolanda po transplantaci ledviny hrál v Zápech a já tam nařídil penaltu v jejich prospěch. On sám přišel a řekl: Pane Grégr, soupeř rukou nehrál. To se vám stane jednou za život.

ale já aspoň přijdu mezi lidi, dáme si po zápase pivo, vínko, a pak jdu radostně domů a dobře se mi spí. Vždyť jsme prožili covid, kdy jsme si už doma leželi na nervy. Takže někdy mě naopak žena vyháňá ven, když jsem nervózní.

Říká se, že prostředí nejen na fotbale za dvě tři generace zhrublo. Je to pravda?

Je. Vezměte si, jak se chovají děti k učitelkám. A když je pak potkáte na hrací ploše, tak se k vám chtějí chovat stejně. Učitelé se dětí bojí. Mají vlivné rodiče, kteří si pak hned stěžují u ředitele. My měli učitele, že nás tahal za kotlety, a kdybych si stěžoval tátovi, tak dostanu ještě od něj. Dneska je to jiné, což se přenáší i na hrací plochu. Takže když mě patnáctiletí kluci zlobí, říkám jim: Pánové, nejste ve škole. Tak nekecejte a hrajte.

A to platí asi i o publiku.

Je hodně trenérů, kteří mají autoritu, a pak vidíte, že je ale taky spousta bláznů a přímo urážejí hráče. To být raději, když bylo vyprodáno, protože nikoho neslyšíte. Ten stadion hučí a baví vás to. Když ale řídíte nižší soutěže, kde je třicet lidí, tak slyšíte každého. A zvlášť když je třeba opilý, tak urážky lítají. Kolikrát jsem měl chuť ho tam jít vyfackovat, jenže to bych asi skončil s píšťalkou.

Vy jste se snažil fotbal kultivovat i zevnitř, když jste založil Výzvu 2021, která kritizovala moc Romana Berbra. Uspěl jste?

Chtěli jsme, aby došlo ke změnám. Měl jsem kvalitní lidi ve skupině, ale vyplnilo se nám to ze 60 procent, protože staré struktury tam ještě jsou. Nedávno jsem mluvil s předsedou Fouskem, který říkal, že to půjde pomalu, ale chtějí se o to pokusit.

Neodradilo to mladé, aby se stali rozhodčími?

Jak koho. Byli rozhodčí, kteří jezdili za Berbrem na jeho plesy do Plzně, a on nad svými vyvolenými dost držel ochrannou ruku. Mně nikdy neublížil, ale když jsem s ním mluvil, tak jsem pocítoval úplnou úzkost. Vůbec se nedivím, že dokázal ovládat lidi. On ze své pozice dovedl všechno zpracovat a všechno mu vycházelo. Možná měl v sobě fluidum. Já jako funkcionář zažil situace, kdy volal do kabiny rozhodčích a měl svá přání. Nebo vám vyhrožovali pořadatelé, že zavolají Berbrovi, co jste tam prováděl. To byla blbá doba.

Jaká je nejhorší věc, kterou jste coby sudí zažil?

V Teplicích, kde se hrála baráž o postup do 1. ligy s Hradcem. Teplicím stačilo vyhrát a postoupily by. Petar Novák, hráč Teplice a později lékař Sparty, docílil branky, jenže pomezí měl praporek nad hlavou. Tak jsem gól nemohl uznat. Následně z toho vyplynulo, že jsem musel za urážky vyloučit hráče Mixu. Zápas skončil 1:1 a po něm mi manželky na tri-

buně nadávaly, že jsem je připravil o velké peníze. Nakonec odvoz musela zajišťovat Veřejná bezpečnost, protože to Teplice cítily jako velkou křivdu. Ale měl jsem štěstí, že Rudolf Kocek, předseda svazu a velký straník, ovšem taky čestný člověk, mě podržel, že jsem rozhodoval správně. Jinak jsme byli na zabít a dlouho mě ten zápas v noci budil.

Mělo to ještě dohru?

Mělo. Byl hluboký totáč a papaláší měli moc ukázat prstem a vy jste ze dne na den skončil. A nikdo to nemusel zdůvodňovat. Po zápase jsem byl zrovna u šéfa komise rozhodčích Stárka, když se u něj ohlásil komunistický funkcionář z Teplice a šel si na mě stěžovat. A chtěl, aby mě vyhodili z 1. ligy. Stárek mě pak uklidňoval: Oni ho pověří jinými stranickými úkoly, důležitý je názor pana Kocka. A měl pravdu. Můžu ještě mluvit?

Jasně.

Každý dělá chyby. Ale já jsem si vždycky vážil funkcionáře, když prohraje a poděkuje vám. Když vyhraje a plácá vás po zádech, tak to umí každý druhý. Rád jsem jezdil do Košic, Prešova, kde uměli prohrát. To už byste musel udělat něco špatného, aby si stěžovali. To byl rozdíl oproti mnohým lidem v Čechách. Často se mě taky ptají, jestli bude fotbal někdy úplně čistý. A já odpovídám: Nebude! Funkcionáři se před sezonou dohodnou, že kašlou na rozhodčí, že budou hrát naplno, a co každý dokáže na hřišti, ať má podle toho body. Pak ale po šestém kole nemá mužstvo nic, tak

okamžitě na něj došlápne sponzor a začne to.

Řídil jste někdy domluvený zápas?

Jednou se mi to stalo v Chebu a já si připadal jako figurka. Bránící hráč křičel na protihráče, pojd', pojd' ještě kousek, pak se dotkl a padal jak hruška. Pak se dotkl a padal jak hruška. Hned jsem křičel: Vstávej! Domluvené utkání je pro rozhodčího velmi těžké a člověk je tam jak šašek. Ale můžete jim to znepříjemnit a dát jim najevo: Takhle ne, chlapi. V Chebu jsem taky jednou pískal a pak jsem hned jel do tehdejšího Západního Německa. Slíbili mi, že mi zajistí volný průjezd, abych všechno stíhal. To platilo, ale zpátky si mě vyčíhali. Byl to vojenský klub, byli na mě naštvaní, tak mi na hranicích prolezli celé auto. Hledali drogy a já měl strach, aby mi tam z pomsty něco nehodili. To byla nepřijemná vzpomínka.

Vydělal si člověk peníze?

My jsme jezdili za 500 korun do Prešova, jako by dneska měli pět tisíc. Přisáhám, já to nikdy nedělal pro peníze. I teď chodím na ligu žáků za 100 korun, přitom autem tam projedu víc. Ale jsem mezi lidmi a potěší mě, když řeknou: Pane Grégr, ještě to jde. Ještě tam nepadáte. Po finanční stránce se naše doba s tou dnešní nedá srovnávat. A úplatky? Lákadla a tlaky tam byly. Ale já vždycky říkal, že přes stromy musíte vidět les. Pokud chtěl zůstat člověk na mezinárodní lince, jezdit do ciziny, když ostatní lidi nemohli, musel se chovat. ■

12. ROČNÍK DĚTSKÉHO FOTBALOVÉHO POHÁRU

OVLÁDLY DĚTI ZE ZŠ KBELY

Turnaj, kde první a druhé třídy základních škol měří své fotbalové dovednosti napříč hlavním městem. Turnaj, který umožňuje žákům a žákyním zažít radost z fotbalu. To je Dětský fotbalový pohár, který se v březnu a v dubnu konal v pražských sportovních halách.

Osm základních kol, čtyři semifinále a jedno velké finále. To byl hrací plán dvanáctého ročníku.

Do velkého finále, které se konalo **ve středu 27. dubna** ve sportovní hale ZŠ Věry Čáslavské, se proboujvalo celkem sedm škol, a to: **ZŠ a MŠ Věry Čáslavské, ZŠ Břečťanová, Dino School, ZŠ Ke Kateřinkám, ZŠ a MŠ Angel, ZŠ Radlická a ZŠ Kbely**, která do finále vyslala dva své týmy.

Z celkového vítězství se nakonec radoval tým ze ZŠ Kbely, který dokázal ve finále porazit domácí tým ze ZŠ a MŠ Věry Čáslavské 2:0. Třetí příčku brala ZŠ Radlická, která v souboji o bronzový stupínek porazila Dino School 3:0.

Na finále byl také přítomen bývalý fotbalový reprezentant a v současné době trenér mládeže **Roman Bednář**.

KONEČNÉ POŘADÍ DĚTSKÉHO FOTBALOVÉHO POHÁRU 2022

1. ZŠ KBELY 1
2. ZŠ A MŠ VĚRY ČASLAVSKÉ
3. ZŠ RADLICKÁ
4. DINO SCHOOL
5. ZŠ BŘEČŤANOVÁ
6. ZŠ KE KATEŘINKÁM
7. ZŠ A MŠ ANGEL
8. ZŠ KBELY 2

DĚTSKÝ
FOTBALOVÝ
POHÁR

pražských škol
37

fotbalových týmů
67

hráčů a hráček
486

pražských hal
5

www.fotbalpraha.cz

PARTNER MLÁDEŽE

PRAHA
PRAGA
PRAG

PRAHA 1

GÓLOVÉ PROJEKT(IL)Y ARCHITEKTA KŘÍDLA

ÚTOČNÍK MLADŠÍCH ŽÁKŮ SPARTAKU HRDLŮŘEZY NASTŘÍLEL ZA SEZONU PŘES 30 BRANEK. CO PŘEDVEDE VE VYŠŠÍ VĚKOVÉ KATEGORII?

Čtyři góly v jednom zápase? Nebo třeba pět? A to dokonce opakovaně napříč celým ročníkem? Pro KRISTIÁNA KŘÍDLA žádný problém. Třináctiletý útočník byl v uplynulé sezoně ofenzivním tahounem mladších žáků Spartaku Hrdlořezy, za který nastřílel přes 30 branek. Bude mladík, který by se v budoucnu chtěl stát architektem, podobně suverénní i ve vyšší věkové kategorii, kde už se bude muset popasovat s větším hřištěm?

Rychlost, dobrý pohyb, solidní technika a hlavně téměř bezchybné zakončení levačkou. To jsou hlavní přednosti Kristiána Křídla, jež předvedl i v domácím zápase proti Kyjím, který Speciál sledoval. Byť se Spartaku utkání příliš nepovedlo a prohrál 3:4, ofenzivní tahoun Hrdlořez opět vyzníval, dal dva góly a pro obranu

hostí znamenal permanentní nebezpečí. Přitom zdaleka nešlo o jeho nejlepší představení.

Vždyť v předchozích dvou zápasech dal Újezdu nad Lesy čtyři góly a Újezdu Praha 4 hned pět. V době uzávěrky tohoto vydání, kdy do konce ročníku chyběla dvě kola, měl na kontě 32 přesných projektilů ve 14 utkáních!

A to je nutné brát v potaz, že Hrdlořezy patřily mezi týmy druhého sledu za suverénními Dolními Počernicemi a Čechii Dubeč.

Po duelu s Kyjemi však u Kristiána Křídla logicky převládala nespokojenost. „Podcenili jsme jejich obranu. Mysleli jsme si, že bude lehcí se přes ni dostat. Špatně jsme se roztahovali a moc jsme se nedostávali do šancí,“ měl po utkání jasno, byť trenér mladších žáků Spartaku Martin Tekely úplně nesouhlasil. „Podcenění bych za tím neviděl. Musím porážku tak trochu vzít na sebe, v prvním poločase jsem lehce experimentoval s obranou. Myslel jsem, že to kluci zvládnou, ale postupem času jsem zjis-

til, že to není úplně ono. Zároveň jsme chtěli hrát až moc do brány. I když my po klucích tohle chceme. Vždycky jim říkáme, že střílet samozřejmě musejí, ale že když si obranu vyšachují a zakončí do prázdné brány, vypadá to nádherně,“ sumíroval kouč.

Kristián Křídlo poprvé oblékl dres Hrdlořez v šesti letech. „Hodně kluků ode mě ze třídy chodilo na fotbal a já si řekl, že to zkusím taky. Spartak byl nejbliž, tak jsem začal chodit sem. To mi bylo šest let,“ vzpomíná na začátky své kariéry, která je dosud pevně spjata s klubem z Prahy 9. Příští sezonu jej čeká přesun do vyšší věkové kategorie, obavy z toho však nemá. „Naopak doufám, že to pro

Do akce! Útočník, nebo Křídlo? Obojí je správně.

ROZSTŘEL

SPARTA nebo SLAVIA

SPARTA

RONALDO nebo MESSI

RONALDO

ÚTOČIT nebo BRÁNIT

ÚTOČIT

BLONDÝNY nebo BRUNETY

BRUNETY

PREMIER LEAGUE nebo BUNDESLIGA

PREMIER LEAGUE

Není co dodat. Je zřejmé, pro jaké kluby bije Kristiánovo srdce.

mě bude dobré, protože na větším hřišti budu mít víc prostoru," věří.

Jisté je, že se nezmění jeho pozice. „Dřív mě trenéři zkoušeli dávat i na jiné posty, ale třeba obrana mě nikdy nebavila. Vždycky jsem chtěl být ten, kdo dává góly,“ hlásí Kristián Křídlo, jehož k útočení předurčuje zejména rychlost a to, že si umí najít správné místo. „Ale je mi jasné, že bych měl víc chodit do hráčů, být důraznější v soubojích,“ uvědomuje si. V tomto bodě kouč souhlasí. „Kristián musí celkově zapracovat na obranné práci. Někdy se vrátí a do souboje jde, ale ne tak často, jak by měl.“

Je poměrně s podivem, že přestože v mladém forwardovi nepochybně dřímá velký talent, profesionálním fotbalistou se stát nehodlá. Místo gólů by chtěl pro-

jektovat budovy. „Rád bych se dál zlepšoval, ale fotbalem se žít nebudu. Chtěl bych ho mít jen jako koníček. Rád bych se stal architektem, baví mě matematika a geometrie,“ vypráví.

V Hrdlořezech se, alespoň zatím, nemusejí obávat, že by o kanonýra přišli. „Moc jsem si to tady oblíbil. Už kvůli tomu, že je tu hezké a příjemné prostředí. Chodím sem, i když třeba nemáme tréninky nebo zápasy, jen tak si odpočinout. A mám moc rád trenéry i kluky z týmu, vlastně všechny v klubu,“ vzkazuje postrach obránců a gólmanů.

Pospolitost v týmu si pochvaluje i trenér, přitom právě na ní musel s kolegy na začátku sezony hodně pracovat. „Když jsme měli loni soustředění, přišli jsme na to, že se hodně separovaly ročníky 2009 a 2010. Ale dost jsme na tom

zapracovali a zlepšilo se to, už ke konci soustředění se ty dvě skupiny začaly prolínat. Kluci pochopili, že musí táhnout za jeden provaz, protože jednotlivec na hřišti v podstatě nic neznamená,“ popisuje Martin Tekely a dodává: „Kdybychom teoreticky hráli s naším dnešním týmem proti tomu, který jsme měli na začátku sezony, převládali bychom ho. Kluci se změnili k lepšímu. Jak na hřišti, tak celkovým přístupem.“

DOTAZNÍK

■ Nejlepší trenér:

Zinédine Zidane a Carlo Ancelotti.

■ Fotbalový vzor:

Cristiano Ronaldo.

■ Oblíbený klub:

Sparta Praha, Real Madrid a Manchester United.

■ Neoblíbený klub:

Úplně nemusím Plzeň.

■ Výsledek posledního zápasu Spartaku Hrdlořezy:

To z hlavy bohužel neřeknu.

■ Jaký nejlepší zápas kdy viděl:

Když v roce 2017 Barcelona porazila PSG 6:1 a otočila tak dvojzápas. V tom prvním prohrála 0:4.

■ Nejlepší relax a odpočinek:

Sprcha.

■ Oblíbené jídlo:

Salát.

■ Oblíbená hudba:

Poslouchám všechno.

■ Oblíbený film:

Avengers.

■ Prospěch ve škole:

Mám jedničky a dvojky, ale mohlo by to být lepší. ■

Křídlo s trenérem Tekelym.

OČIMA TRENÉRA

„Chtěli jsme v týmu ryzího střelce, zakončovatele. A ten se z Kristiána stal. Kluci vědí, že góly dávat umí, takže mu přhrávají i v situacích, ve kterých by třeba mohli zakončit i sami. Je rychlý, má slušnou techniku a velmi dobrou a silnou levou nohu. Na druhou stranu ta pravá dost zaostává. Mezi jeho slabiny patří možná trochu paradoxně i proměňování šancí. On sice dal spoustu gólů, ale kdyby proměnil dalších deset procent možností, které měl, určitě by byl za sezonu na nějakých čtyřiceti gólech. Ale abych ho jen nekáral, zdobí ho i vzorná aktivita na tréninku a celkový přístup k fotbalu. Když byl zdravý, nechyběl snad na jediném tréninku.“

Martin Tekely, trenér mladších žáků Spartaku Hrdlořezy

JARNÍ EMOCE

DRUHÁ POLOVINA SEZONY 2021–22 PŘINESLA NA PRAŽSKÝCH TRÁVNÍCÍCH SPOUSTY ZAJÍMAVÝCH SITUACÍ, RADOSTI A CELKOVÉ ZÁBAVNÉHO POKOUKÁNÍ. TAKHLE JI VIDĚL REDAKČNÍ FOTOGRAF PAVEL JIŘÍK ST.

VYCHOVATEL ROZHODČÍCH V PRAZE

POSLEDNÍ DVA ROKY PRO MĚ BYLY JEDNOU VELKOU FOTBALOVOU JÍZDOU, ŘÍKÁ PAVEL SÝKORA

„Těším se na to, až se budu moct za pár let podívat v televizi na zápas nejvyšší fotbalové ligy nebo mezinárodního utkání a sledovat tam rozhodčí, kterým jsem pomohl nastartovat kariéru rozhodčího,“ říká PAVEL SÝKORA, člen Komise rozhodčích a delegátů na Pražském fotbalovém svazu.

■ Pane Sýkoro, jak dlouho vlastně už působíte na Pražském fotbalovém svazu?

Na PFS jsem začal pracovat v roce 1983. To mi bylo nějakých 15 let. Stal jsem se fotbalovým rozhodčím a byl jsem prakticky téměř denně na fotbalových hřištích. Záměrně nezmiňuji trávnicích, protože v té době byla hřiště především škvárová. Jako rozhodčí jsem získal nejvyšší kvalifikaci té doby, konkrétně to byla 1. třída. Vždy jsem přistupoval k fotbalovému rozhodcovskému dění aktivně a v různých pozicích. Už jako student jsem vypomáhal na komisi rozhodčích. Po revoluci jsem, jako spoluautor, s kolegou Romanem Michálkem navrhl první porevoluční odznak rozhodčích. Někdo si možná vzpomene na ten zelený, který celé fotbalové hnutí používalo možná přes 15 let. S pískáním fotbalu jsem musel bohužel kvůli těžkému úrazu hlavy v roce 1994 skončit. Tehdy jsem pískal Pražský přebor. Po úraze a po definitivním konci kariéry rozhodčího jsem se odstěhoval na venkov, a abych se netrápil, že nemůžu pískat, fotbal jsem přestal úplně sledovat. Teprve po dlouhé době, když jsem se v roce 2016 pře-

stěhoval do pražské Troji, se to zase změnilo. Asi blízkost fotbalového hřiště a občasný zvuk píšťalky, který se z něho ozýval, zapříčinily, že jsem se nakonec ke své fotbalové lásce vrátil. Vzhledem k věku, nejen jako rozhodčí, ale především jako delegát. Stále jsem však měl chuť zapojit se víc do rozhodcovství a dění kolem něj. A asi proto, že jsem povoláním učitel, tak mě nejvíc lákalo podílet se na výchově a vzdělávání začínajících rozhodčích. A usmálo se na mě štěstí, když se na mě v roce 2019 obrátil Richard Hlaváč, v té době vedoucí úseku vzdělávání rozhodčích a delegátů PFS, a přizval mě ke spolupráci. Vzdělávali jsme spolu rozhodčí stávající, školili nové, a když přišel covid a celý proces se měl logicky zastavit, napadlo nás začít školit rozhodčí online. A tak jsme celé covidové období školili rozhodčí přes Teamsy. Každý týden od pondělí do čtvrtka, někdy i v pátek a v sobotu tři až čtyři hodiny denně. Podařilo se nám proškolit přes 130 rozhodčích a z nich nakonec na hřiště vyběhlo 84. Díky tomu se v následující sezoně 2021–2022 udržel počet pražských rozhodčích na přijatelné úrovni, neboť se přes 60 stávajících rozhodčích roz-

hodlo z různých důvodů, kvůli covidové pauze, skončit a už nepokračovat.

■ To jsou velmi slušná čísla...

Byl to podle mého názoru velký úspěch a všiml si toho i předseda Komise rozhodčích PFS Jiří Ulrich, který mě a Richarda přizval jako nové členy do své komise. To bylo pro mě asi největším oceněním naší práce. V komisi sedím se svými bývalými kolegy, se kterými jsem pískal Pražský přebor, nebo se svými rozhodcovskými vzory, ke kterým jsem jako mladý rozhodčí

vzhlížel. A ještě taková zajímavost – tatínek předsedy Jirky Ulricha mi chodil jako přeborovému rozhodčímu coby delegát na posudky. Po nástupu do pražské komise jsme se spolu s Richardem Hlaváčem náhodně potkali s Radkem Příhodou (předsedou komise rozhodčích FAČR – pozn. red.) a Liborem Kovaříkem (místopředsedou KR FAČR), slovo dalo slovo a na rok jsem se s Richardem stal vedle pražské komise i členem úseku rozhodčích FAČR. Já navíc dokonce i se-

Přísný pohled člena komise rozhodčích Pavla Sýkory.

kretářem ligové komise rozhodčích FAČR. Už po jedné sezoně jsem se z časových důvodů rozhodl svých funkcí na velkém svazu vzdát, neboť již dále nejdou časově skloubit s mojí profesí vysokoškolského učitele politologie. V Praze jsem ale stále členem komise rozhodčích. Mám v ní rámci úseku delegátů na starost vyhodnocování 1. A třídy. Jsem i vedoucím úseku vzdělávání rozhodčích a delegátů PFS. Dále jsem rozhodčí na listině nezařazených rozhodčích PFS, současně jsem také lektor pravidel PFS a mentor rozhodčích v programu UEFA.

■ Jaká z těch mnoha pozic vám přijde nejzajímavější, jaká vyžaduje nejméně vašeho času a která je podle vašeho názoru ta nejnáročnější?

Nejčestnější funkcí, kterou na PFS zastávám, je samozřejmě členství v komisi rozhodčích a důvěry dané mé osobě předsedou komise si nesmírně vážím. Nejméně času mi zabere a zároveň asi nejnáročnější je vzdělávání rozhodčích a výchova úplných nováčků, neboť s nimi pracujeme na učebně, mají také cvičení na hřišti, chodíme s nimi na utkání, dáváme jim nepřetržitou podporu „přítele na telefonu“. Ale zároveň je to i ta nejhezčí práce, protože když má někdo trochu talentu, hodně píše a úsilí, vidím jejich růst před očima. Takovým příkladem je „covidový“ rozhodčí Adam Vondráček, který je jedním z těch, kteří byli za covidu vyškoleni. On dnes už řídí úspěšně 1. A třídu, a bude-li na sobě pracovat, má před sebou velkou perspektivu. To stejné platí i pro „těsně předcovidového“ rozhodčího Jakuba Wulkana, který již úspěšně řídí Pražský přebor. A mohl bych pokračovat. To je pro mě asi největším oceněním mé práce. Vidět, že moji svěřenci na sobě pracují, makají a rostou. Věřím, že jednou budu sledovat v televizi 1. ligu a uvidím na obrazovce běhat některé z nich.

■ Vaší hlavní náplní je vzdělávání rozhodčích. Mohl byste prosím více specifikovat, co všechno se pod tímto pojmem skrývá?

Jde o ucelený systém, který v sobě skrývá několik programů, ve kterých se systematicky vzdělávají rozhodčí po stránce teoretické, praktické, taktické, psychologické, ale kde probíhají rovněž fyzické tréninky, aby si rozhodčí udrželi potřebnou fyzickou kondici a naučili se, jak se svou fyzickou kondici pracovat, zlepšovat ji a udržet ji. V době postavených a vedených vzdělávacích programech by měl každý rozhodčí najít to, co momentálně potřebuje, a stejně tak najít pro sebe ten nejlepší program.

■ Jaká pozitivita a negativa vidíte ve vzdělávání tuzemských sudích?

Na úseku rozhodčích FAČR jsme s Richardem Hlaváčem za ten rok udělali dobrý a velký kus práce, a tak je dnes základnou pro vzdělávání rozhodčích ta nejnižší úroveň (okres). Dříve to bylo úplně naopak. Základem bylo

vzdělávání na nejvyšší úrovni a směrem dolů více a více skomíralo. Až na okresy nepřišlo skoro nic. Nám se podařilo v KR FAČR tuto pyramidu otočit, a tak základní vzdělávání rozhodčích už nevychází z vrchu, ale odbývá se na nejnižší úrovni. To je podle mě velmi dobré. A protože Praha je specifická, neboť je jako kraj, ale zároveň v sobě sdružuje oblasti, které by jinde byly okresy, padl základ vzdělávání jak okresní, tak krajské úrovně na pražskou komisi rozhodčích. Dříve jsme se potýkali se spoustou administrativních omezení, která neumožnila svobodně rozvíjet vzdělávání na jednotlivých úrovních, a všechny úrovně byly svázány nesmyslnými byrokratickými omezeními, co se týká obsahu a personálního obsazení školení rozhodčích. Nám se díky přístupu nové KR FAČR povedlo vše zjednodušit a dát svobodu ve vzdělávání všem úrovním a je jen na nich, jak vzdělávání uchopí. Dnes si každý může cokoli, co potřebuje, najít na XPS, což je taky nápad, na kterém jsem se v KR

soutěže omladili natolik, aby mladí rozhodčí pociťovali mezi sebou takovou konkurenci, která je donutí vydat ze sebe při každém utkání maximum toho nejlepšího. Jen tak pozvedneme úroveň rozhodčích pražských soutěží dlouhodobě. Rád bych, aby se Praha díky systematickému vzdělávání rozhodčích stala mekkou úspěšných rozhodčích, od které se budou ostatní kraje a okresy učit. A aby Prahu i v budoucnosti reprezentovali v nejvyšších patrech českého fotbalu a třeba i na mezinárodní scéně.

■ Jednou z vašich činností je také účast v Komisi rozhodčích a delegátů. Mohl byste více přiblížit činnost této komise?

Jejím úkolem je na základě pověření VV PFS řídit rozhodčí a delegáty a zajistit po této stránce bezproblémový průběh soutěží. Komise rozhodčích zasedá jednou za dva týdny a vyhodnocuje soutěže, které řídí pražští rozhodčí. Vyhodnocuje zprávy delegátů a řeší operativně všechny problémy,

rád i v době svého volna? Chodíte se dívat na zápasy jen tak?

Ano, fotbal mě už zase provází každý den, od rána do večera, a když připravuji nějakou vzdělávací akci, tak někdy i od večera do rána. Fotbal vidím jako delegát fotbalové asociace, a když nejsem v této funkci, tak se jdu podívat na „svě svěřence“, jak jim to na hřišti jde. A protože se mi snad přes léto podaří zlepšit fyziku, budu s nováčky chodit na hřiště i jako kolega. Buď si je vezmu jako asistenty a budu utkání pískat, nebo je naopak nechám obsadit jako rozhodčí a já jim půjdu dělat asistenta. Každý rozhodčí je úplně jiná osobnost, a tak ke každému musíte mít jiný přístup a pracovat s nimi individuálně. A abyste k nim mohli takto přistupovat, musíte je nejprve dobře poznat.

■ Měl byste pro čtenáře na závěr nějakou zajímavou historku spojenou s fotbalem?

Asi ano. Myslím, že to bylo v prosinci 1983. To napadl snít a na Letné se

Aby připravil dostatek informací, nezděrá se Sýkora pracovat i v noci.

FAČR podílel. Týká se to jak lektorů, tak i každého rozhodčího.

Přes všechno řečené si myslím, že nejdůležitější je osobní kontakt s rozhodčími a umět kluky správně namotivovat. A vytvořit dobře fungující partu.

■ Kde berete inspiraci pro svou práci?

Pro mou fotbalovou práci jako takovou, tedy nejen pro vzdělávání rozhodčích, to jistě byl roční pobyt na FAČR, kdy jsem měl možnost od základů změnit dlouhodobě zaběhnuté věci a uvést do života nápady, které jsem si nesl už od svých rozhodcovských začátků, tedy skoro 40 let. Ať se to již týká nového nastavení vzdělávání, ale třeba také když jsem se zúčastnil procesu zjednodušení zprávy delegátů.

■ Jaké jsou vaše plány do nejbližší doby a jaké jsou ty v dlouhodobějším horizontu?

Tak především bych rád, aby se nám podařilo omladit rozhodčí v Praze. Dále pak abychom tři nejvyšší pražské

komise fotbalové soutěže rozhodčím a delegátům přinášejí. V dlouhodobějším výhledu připravuje pravidelné teoretické semináře rozhodčích a delegátů, fyzické prověrky atd. V neposlední řadě řeší dlouhodobý plán práce s rozhodčími a delegáty a jejich přípravu a rozvoj. Před každou sezonou dává na vědomí VV PFS nominální listinu rozhodčích pražských soutěží.

■ Jste aktivní fotbalista?

Už nejsem. Nikdy mi fotbal jako hráči moc nešel a vzpomínám si, že jsem za mužstvo dorostu na vesnici, kde jsem měl babičku, nastoupil jen tehdy, když jsem nikde nepískal fotbal a v okolí byla nějaká taneční zábava. To místní dorostenci, moji spoluhráči, většinou nedorazili v plném počtu nebo dorazili ve stavu, ve kterém nebyli schopni nastoupit k utkání. Pak jsem dostal od trenérů důvěru i já a mohl jsem nastoupit a sehrát utkání.

■ Fotbal je nedílnou součástí vašeho profesního života. Máte ho

hrálo třetí kolo Poháru UEFA. Tehdy přijel na Letnou anglický Watford FC. Já jsem tam pískal předzápas starších žáků, a protože byl snít všude, tak se i tento předzápas místo na vedlejším hřišti hrál na hlavní stadionu. Celý druhý poločas nás od tunelu sledoval muž, na tu dobu trochu výstředně oblečený, který měl na hlavě slaměný klobouk. Když jsem zapískal konec utkání a s kolegy jsme šli kolem tohoto muže do kabin, on nás odchytil, podával nám ruku a anglicky gratuloval k dobrému výkonu. Pak mi došlo, že to je Elton John. V té době klub Watford FC vlastnil. Tak jsem využil příležitost, doběhl do kabiny pro vytištěný barevný program, který jsme jako velkou vzácnost dostali, a požádal ho o podpis. On mě vzal do sekce Watfordu, zeptal se mě na jméno, ukázal kabinu s hráči a za chvíli jsem držel v ruce svůj program s podpisem a věnováním od něho a všech hráčů a trenérů vyfocených na programu. ■

PŘES PŘEKÁŽKY KE SLÁVĚ

STADION NA PRAŽSKÉM VYŠEHRADĚ PATŘÍ MEZI NEJZAJÍMAVĚJŠÍ V PRAZE

Když se řekne stadion na pražském VYŠEHRADĚ, každému se patrně nyní vybaví stejnojmenný seriál Vyšehrad nebo také Vyšehrad: Fytm. Ale za vznikem tohoto místa stojí dlouhý historický vývoj a úsilí celé řady představitelů klubu. Vše začalo v roce 1897 založením sportovního klubu SK Vyšehrad.

Stadion na pražském Vyšehradě patří mezi tradiční fotbalové stánky hlavního města. Historie klubu, který zde nyní působí, sahá vážně až do konce 19. století. Pokud se chceme dozvědět víc, je zapotřebí se vrátit až do roku 1890, tedy do období, kdy vznikl klub SK Vyšehrad (zvaný též Bohema), který se věnoval kopané.

Své tréninky a soutěžní utkání hrál klub na louce v Nuselském údolí, tedy v místech proslulého obuvnického cechu „Fidlovačka“. V té době byly zápasy v kopané velkou událostí. Scházeli se na ně diváci z celé Prahy a zvláště místní mládež zde mezi tehdejšími aktéry hledala první vzory. Soutěžní kalendář tehdy nebyl tak bohatý, jako je nyní. Hrál se pouze několik zápasů do roka a ty byly pro diváky doslova velkým požítkem. Některé mače trvaly klidně i tři hodiny. Hrál se zkrátka podle chuti a také podle počasí. Ani rozhodčí nebyli na zápas nějak delegováni. Obě strany se prostě na řízení utkání svévolně dohodly. To se ovšem ještě nekopala liga.

ZAKLÁDÁJÍCÍ ČLEN ČSF

Vše se změnilo v následujících několika letech. Tým SK Slavoj Vyšehrad

1907 byl také založen před více než 100 lety, jak už jeho celý název napovídá.

Vzniku fotbalového klubu předcházelo několik schůzí, na kterých se řešily nejen organizační věci, ale také stanovky a další administrativní záležitosti. A pak přišel den, který patří u fanoušků tohoto oddílu na piedestal. Dne 13. února 1908 se konala první ustavující valná hromada. Na základě jejího usnesení se stal prvním předsedou Jan Doležal, tehdejší nejslavnější vyšehradský cyklista. Každý ze členů výboru věnoval spolku své sportovní srdce a lásku ke klubovým barvám. A především si v té době členové výboru začali pohrávat

s myšlenkou na vlastní fotbalové hřiště, kterému by nově vzniklý fotbalový oddíl mohl říkat domov.

ZHACENÉ PLÁNY

Veškeré plánování a vize nejen o novém stadionu však zhatila první světová válka. Ta na vyšehradském klubu zanechala ochromení činnosti, ale také na dlouhou dobu pohřbila myšlenku na vlastní „píseček“. V letech 1916 a 1917 došlo navíc k úplnému zastavení činnosti klubu. Teprve s koncem války se fotbalový oddíl stal jednou z nejsilnějších složek klubu a především svým finančním příspěvkem se podílel na zlepšení finanční situace celého klubu. Silně podporoval ostatní sportovní odvětví, ale to nejdůležitější, myšlenky na vlastní stadion, byly i nadále v nedohlednu.

Kádr mužstva tvořili mladíci, kteří začínali v Podskalí. Své počátky zažili tehdejší hráči ještě s hadrovým balonem a postupně se propracovali k opravdovému míči a dresu vyšehradského klubu. Začala tak nová éra kopané v ČKS.

Na jaře roku 1919 vznikla myšlenka založit fotbalový kroužek, který dostal jméno Meteor Vyšehrad. Ustavující schůze se konala v restauraci „U Kroka“ a její první členové byli většinou mladíci, kteří později sami přizvali starší a zkušenější vyšehradské občany. Zájmový kroužek měl velký elán a plány do budoucna. Bohužel to

se stal jedním ze zakládajících členů ČSF a účastnil se také jeho prvního mistrovství. Bohužel činnost pražského týmu neměla dlouhého trvání. Na druhou stranu v místě se začaly tvořit menší fotbalové kroužky, které přetrvaly až do současnosti. Jen námatkou to byly SK Libuše, SK Viktorie Vyšehrad a mezi nimi také Slavoj Vyšehrad, jenž spatřil světlo světa v kotlině, kde dnes můžeme vidět tenisová utkání. Český sportovní klub Vyšehrad

Televizní kamery nebyly na Vyšehradě ničím výjimečným.

Areál na Praze 4 je velmi reprezentativní.

nejdůležitější mu ale stále chybělo – vlastní hřiště. I když oddíl disponoval celou řadou pláček, kde se trénovalo a hrálo. Maminky v té době přispívaly na červené košile, bílé hvězdy a trenýrky. Příspěvky členů, různá vystoupení a další zájmová činnost přinesly klubu na tehdejší dobu neuvěřitelných 134 Kčs, a to byl opravdu velký obnos. Jakmile se zájmový kroužek stal členem fotbalové župy, sekretář dojednal hned několik zápasů. Vše dokládají slova kronikáře Chrásta: „První skutečné zápasy jsme sehráli se starými pány z klubů SK Smíchov a SK Uhřetěves. Byli jsme opravdu populární. Zdobila nás především naše slušná hra. Dokázali jsme absolvovat klidně i dvě utkání za jeden den. Byli jsme mladí a plní života. Zkrátka, poválečná euforie se přenesla i na fotbalové hřiště.“

Dalším milníkem pro fotbalový klub byl rok 1921. Tehdejší předseda Antonín Čermák spolu s Božou Valáškem přihlásili vyšehradský Meteor do Středočeské fotbalové župy. Díky tomu spadla mužstvu do klína také soutěž. Konkrétně to byla mistrovská IV. třída. Velkým problémem byly především finance. Na každé schůzi byla otázka peněz probírána ze všech témat nejdéle. Ale ani tyto potíže nemohly klub zastavit. Ten i nadále žil, a to především díky obětavým funkcionářům, kteří se dokázali vypořádat i se sebevětšími obtížemi.

TŘASKAVÁ ATMOSFÉRA

Dalším historickým milníkem pro klub byla 70. léta. V té době postoupil Vyšehrad do celostátní soutěže, kde už byla nově vytvořena divize. Mužstvo tak vstoupilo mezi elitu tuzemských fotbalových týmů. Soupeřem jim tak byly celky z Litvínova, Chomutova, ale také třeba béčko Bohemians nebo Sparta B. Opět se tedy rodmýchala myšlenka na stavbu vlastního hřiště, která získávala skutečné obrysy. A k realizaci postupně docházelo. Popularita mezi příznivci modro-bílé družiny se rozrůstala a na stole byl opět návrh na realizaci vlastního stadionu. Postupně přibývaly do klubové kasy tolik potřebné finance a myšlenky na nový stánek dostávaly reálné rozměry.

Když se v roce 1989 klub přejmenoval na Slavoj Vyšehrad, své tréninky a soutěžní utkání hrál na stadionu právě v pražské čtvrti Vyšehrad. Na stadion chodilo v té době téměř 1000 lidí a atmosféra byla na každém zápase doslova třaskavá. Velkou rekonstrukcí prošel stadion v roce 2002, kdy proběhla generální přestavba. Ta zahrnovala mimo jiné rekonstrukci travnaté plochy, zatravení brankoviště a přesun střídaček na protilehlou stranu k tribuně. S ohledem na bezpečnost doznaly změny také rozměry samotného hřiště. Aktuální kapacita stadionu činí v současnosti 2500 stojících diváků, kteří svůj milovaný klub podporují i po nedávné korupční kauze, jež zasáhla také FK Slavoj Vyšehrad. ■

Byly doby, kdy na zápas Vyšehradu chodilo i více než 1000 diváků.

ZAJÍMAVOSTI

Kromě hráčů Slavoj Vyšehrad, kteří na svém stadionu trénují a hrají zápasy, se na zeleném pažitě jednoho z neznámějších tuzemských stadionů kanalo několik zajímavých akcí.

MISTROVSTVÍ EVROPY V MALÉ KOPANÉ U21 HOSTIL STADION V ROCE 2016
Výhodu známého prostředí a kvalitního povrchu využil český reprezentační tým dokonale a bez porážky si dokráčel až pro celkový triumf.

SERIÁL A FILM VYŠEHRAD

Jakub Štráček alias Julius Lavický dopomohl k obrovskému vřelému hlasu klubu mezi širokou veřejností. Na úspěšnou desetidílnou sérii navázal v letošním roce snímek Vyšehrad: Fyln, který už vydělal bezmála 100 milionů korun. Také v tomto oblíbeném filmu domovský stadion FK Slavoj Vyšehrad samozřejmě nechyběl.

S 11HACKS JE FOTBAL VĚDA

PRAŽSKÁ DATOVĚ-ANALYTICKÁ SPOLEČNOST POMÁHÁ ROZVÍJET HRÁČE I CELÉ TÝMY, VYUŽÍVAJÍ JI JAK AGENTI, TAK SKAUTI

I v roce 2022 zaznívají mezi profesionálními trenéry či manažery názory, že fotbal není žádná věda. Šéfové datově-analytické firmy 11Hacks by nesouhlasili, v jejich podání totiž fotbal vědou je. Pražská společnost, v jejímž čele stojí JAKUBOVÉ DOBIÁŠ A OTAVA, spojuje nejpobláznější sport se světem dat, čísel a statistik. Matematikou pomáhá rozvíjet hráče, určovat strategii klubům a stává se čím dál důležitějším pomocníkem skautů i agentů.

11Hacks detailně analyzuje hráče i celé týmy a poté doporučuje klubům, na čem by měly zapracovat. Z televizního záznamu rozfázuje hru na jednotlivé události a činnosti každého hráče, jako jsou průnikové přihrávky, střely nebo souboje. Následně tato tzv. událostní data vyhodnocuje složitými matematickými modely ve vlastním softwaru. „Zaznamenáme jakoukoliv aktivitu na hřišti, díky tomu máme v databázi k dispozici každý dotek hráče s míčem. Za pomoci matematiky tak máme objektivní a nezkraslený pohled na to, co se na hřišti odehrává,“ popisuje zakladatel firmy Jakub Dobiáš. „Analyzujeme ligové soutěže, kluby i jednotlivé hráče, stejně jako systémy a koncepce, které se ve fotbale dějí. Na základě dat dá-

váme doporučení klubům, co by měly udělat jinak.“

Informace od 11Hacks pomáhají klubům odhalit jak silné, tak slabé stránky, rozebrat herní systém a třeba i zlepšit výkonnost. V neposlední řadě mohou „hacky“ pomoci najít ideální hráčskou posilu. „Ale není to jen o datech. V našem týmu jsou trenéři i skauti, kteří mají desítky let zkušeností s fotbalem. Výhodou našeho přístupu je, že dokážeme oba světy efektivně propojit,“ upozorňuje výkonný ředitel 11Hacks Jakub Otava, pražský rodák a někdejší manažer Sparty. „Klubům nabízíme skautingové služby, rozborů zápasů a implementaci analytického know-how,“ doplňuje.

Aktuálně má firma, která vznikla v roce 2017, úctyhodnou databázi čítající 350

tisíc hráčů. „Ke každému počítáme 227 matematických modelů, které objektivně určí jeho přínos. Sledujeme třeba to, z jakých lokací šly průnikové přihrávky, jestli hráč dával vysoké nebo nízké centry. Řešíme například i auty. Jak je dobré je provádět, jestli je úspěšnost závislá na tom, jak rychle vzhazování provedu a podobně,“ prozrazuje Dobiáš.

NGADEU: NAOPRVE TERNO

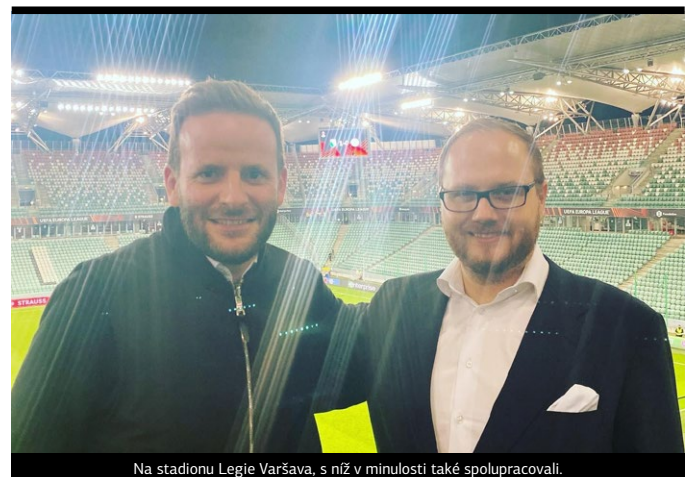
Výkladní skříň portfolio 11Hacks je dodnes spolupráce s pražskou Slavií, která probíhala v letech 2016–2020 a vzešly z ní čtyři mistrovské tituly. „Na český trh se nám podařilo přinést zajímavé hráče, ať už šlo o Oscara Dorleyho, Ladislava Almásiho, Fortuna Basseyho nebo Michaela Ngadeuho,“ vypočítává. Právě příklad řízného kamerunského beka, dotažený v létě 2016, byl prvním slávistickým přestupem provedeným na základě datové analýzy. Navíc krásně ilustruje samotný princip 11Hacks. Slavia v té době potřebovala agresivního a silného stopera. „Jeho příchod

do Slavie byl záležitostí podrobného skautingu při využití všech dostupných metod. Tedy datové analýty, vlastního týmu video-skautů a také detailního psychologického profilu vypracovaného na základě vystupování hráče na sociálních sítích. Jen tak jsme mohli slávistickému vedení předložit všechny důležité informace,“ vysvětluje Otava.

Za Ngadeuem stála v první řadě čísla. V rumunském Botošani si držel 79% úspěšnost hlavičkových soubojů, během jednoho zápasu odebral v průměru 1,5 míče, zachytil 8,5 přihrávky a rozděl 12 pasů na 30 metrů s více než 80% přesností. „Navíc jako Afričan působil v roli kapitána rumunského celku. Za 500 tisíc eur si Slavia pořídila zkušeného stopera v nejlepší věku, navíc adaptovaného na Evropu. Rychle se prosadil do základní sestavy na pozici šestky, kde uplatnil všechny vytipované dovednosti. Výborně bránil prostor, četl hru a neměl problém ve fyzicky náročném soutěži,“ říká s tím, že Ngadeu v první sezoně v Česku vyhrál za každý zápas průměrně osm hla-

Do kanceláře zavítal a s oběma Jakuby zapozoval někdejší kapitán finské reprezentace Tim Sparv.

Na stadionu Legie Varšava, s nímž v minulosti také spolupracovali.

Jakub Otava v pražském sídle společnosti 11Hacks se spartanem Costou.

Při debatě ve společnosti Livesport, jednoho z největších světových poskytovatelů sportovních výsledků a statistik.

viček a 14 soubojů, což bylo jedno z nejvyšších čísel u nás. Hned při premiérovém ročníku navíc pomohl „sešlivaným“ k titulu, momentálně je už třetím rokem oporou belgického Gentu a stal se tahounem kamerunské reprezentace, s níž postoupil na letošní mistrovství světa.

Hráče, na jejichž přestupu se podílela, má společnost 11Hacks rozdělena do dvou kategorií. „První jsou ti, na které se nás kluby zeptají a my je buď doporučíme, nebo se jejich příchod naopak snažíme rozmluvit. Ve druhé jsou ti, s nimiž přijdeme my. Jako například Oscar. Od Liberce jsme dostali pouze zadání na konkrétní pozici, nebylo to tak, že by ho klub měl vyhledat. My byli ti, kteří jsme Oscara díky datům, analytice a našim skautům našli a přivedli do Liberce. Následně se s velkým ziskem prodal do Slavie,” vypráví Otava a jeho kolega navazuje: „Do této kategorie spadá i Almási. O něm jsme věděli, že má dobrý výběr místa ve vápně, skvělou hru hlavou a je pracovitý. To jsou vlastnosti, které se ideálně hodí do české ligy, v níž útočníci podstupují mimořádně velký počet soubojů. A zároveň jsme díky datům věděli, že Baník si nejvíce šancí vytváří díky centrům, tedy druhu přihrávky, který Almásimu nejlépe sedí. Typologicky šlo o skvělou shodu pro obě strany,” líčí Dobiáš. Výsledek? Třidvacetiletý urostlý Slovák nasázel 13 gólů ve 27 zápasech.

CHYSTAJÍ VLASTNÍ PLATFORMU

Základní problém datové analytiky podle odborníků tkví v tom, že fotbal

je pro ni vlastně nevčetněný sport. „Na rozdíl od zámožných sportů, kde se používá už dlouho, se toho ve fotbale děje málo. Hraje se 90 minut a zápasy dost často končí výsledkem 0:0 nebo 1:0. Proto vznikla metrika očekávaných gólů, která zohledňuje kvalitu šancí a pravděpodobnost, že ze střely padne gól. Díky ní se dá dopočítávat alespoň něco,” podotýká Otava a zdůrazňuje, že 11Hacks sledují celé řetězce herních situací vedoucích k šancím, které by měly skončit gólem. „Divák si většinou pamatuje jen střelce branky nebo toho, kdo na ni nahrál. Ale za gólem často bývá třetí, čtvrtý nebo pátý hráč, kterého už si třeba nezapamatujeme. My díky datové analytice vidíme všechny hráče a zároveň to, jak moc jejich akce, ať už dribling nebo průniková přihrávka, zvýšila šanci na gól,” popisuje jednu z klíčových metrik pro hodnocení kreativity hráčů, která má název Přidaná šance na gól – možná ji znáte pod anglickou zkratkou GPA+.

11Hacks v současnosti funguje jako konzultační firma spolupracující s několika konkrétními kluby. Třeba v Česku jsou to Baník Ostrava a České Budějovice, na Slovensku Dunajská Streda a v Polsku Legia Varšava. „Náš byznys je postaven tak, že někdy přijdeme, rozebereme problémy a doporučíme, co dělat. V takovém případě ale nemůžeme spolupracovat najednou například se Spartou i Slavií, protože jim příliš vidíme do kuchyně. Proto dokončujeme vlastní platformu, kterou můžeme prodat obrazně ře-

čeno celé lize nebo všem agentům. Ať s ní každý dělá, co bude potřebovat. A naše konzultace pak budou probíhat jen s klienty, kteří budou vyžadovat premium služby,” osvětluje Dobiáš.

V poslední době využívají služby 11Hacks čím dál častěji i hráčští agenti. „Tím, že dokážeme přečíst styly jednotlivých soutěží nebo konkrétních klubů, můžeme hrát důležitou roli v predikci přestupu. Jestli má hráč v daném týmu větší či menší šanci uspět. Zároveň nás někteří klienti využívají i ve chvílích, kdy chtějí hráče prodat. My pro ně uděláme valuaci a rešerši toho, jak, kdy a kam přestupovali jiní hráči jeho kvality, v jeho věku a s podobnými datovými výsledky,” nastiňuje Otava.

Stejně tak o pomoc společnosti stojí i samotní fotbalisté. „Před časem jsme přišli s projektem individuálních tréninků, které podle nás vedou ke zlepšení hráčů. V Budějovicích jsme pracovali s Talovierovem, který je teď ve Slavii. Pracovali jsme s Basseyem, dlouhodobě s Pavlem Buchou, Jardou Zeleným nebo Tomášem Wiesnerem. Za příklad můžeme dát právě Wiesnera. Na základě jeho dat jsme mu ukázali, že nejhodnotnější přihrávka je cutback, takový ten pas pod sebe. A on o víkendu přesně takhle přihrál, tuším, na dva góly,” usmívá se Otava a upozorňuje, že veškeré individuální tréninky probíhají vždy s vědomím trenéra daného týmu.

DBAJÍ I NA CHARAKTER

Analytici se zaměřují i na osobnostní rysy fotbalistů, na jejich mentalitu.

„Charakter je podceňovaný, a přitom hrozně moc důležitý. A zároveň je o něm k dispozici málo informací. Z toho, jak se hráč chová v rozhovorech, na sociálních sítích nebo na základě toho, jak o něm mluví jeho spoluhráči, se snažíme udělat odhad toho, jak se asi bude chovat třeba v týmu, který o něj stojí,” říká Dobiáš.

Datová analýza je v Česku prý ještě „v plenkách”. „Největší problém u nás je, že za termínem analytika se schovává strašně moc věcí. Klub řekne, že dělá analytiku, a vy pak zjistíte, že mají jednoho kluka, který jim stíhá videa. Stejně je to s daty. Existují údadostní data, třeba střely a přihrávky, ale i trackingová data sledující pohyb hráčů. A u nás se vše zastírá jedním slovem,” všimá si Jakub Otava. „V Česku se uvažuje stylem: Tohle je zajímavé, sice tomu nerozumíme, ale nějak to vyzkoušíme. A když se to nepovede, tak jdeme od toho. Místo toho by se mělo přemýšlet tak, že toto bude za deset let zásadní a já tomu musím perfektně rozumět, protože tím získám výhodu,” doplňuje Dobiáš.

Experti se shodují, že datové analytice ve fotbale patří budoucnost. Je to běh na delší trať, ale budou ji používat všechny kluby. Alespoň v nějaké míře. Důležité bude, kdo s ní bude umět kvalitněji pracovat, kdo data lépe přečte a i díky tomu lépe poskládá tým. Samozřejmě i z hlediska charakteru a mentality hráčů a celkové chemie mužstva. Jen bude asi ještě nějakou dobu trvat, než se to u nás pochopí.”

GOAL HACK

Peter Olayinka

V létě 2018 se jeden z našich klientů, Slavia Praha, potýkal s problémem v ofenzivě. Ze všech vytvořených šancí podle modelů očekávaných gólů jich hned 33 % zakončovali pouze útočníci. To vedlo k příliš velké centralizaci na konkrétní pozici a tým byl při skórování závislý na jednom či dvou hráčích.

Peter Olayinka/Slavia.cz

Cílem před přestupovým obdobím bylo proto výrazněji rozložit xG i mezi další hráče a sehnat tak křídla, která se umí dostat do zakončení a skórovat.

Řešení – Peter Olayinka

Nigerijský ofenzivní hráč se stal nejdražším přestupem Slavie v historii. Olayinka týmu dodává velkou komplexnost, protože je vyrovnaný ve všech aspektech hry a zároveň dokáže nastoupit na většině možných pozic.

Do Slavie i díky 11Hacks přišel Peter Olayinka...

HACK THE STRENGTH

Michael Ngadeu-Ngadjui

Ngadeu byl první slávisťský přestup provedený na základě datové analýzy, finalizován byl v létě roku 2016. Slavia v té době potřebovala agresivního a silného stopera a kamerunský bek byl perfektní volbou.

Michael Ngadeu-Ngadjui/Slavia.cz

Příchod Ngadeua byl záležitostí podrobného skautingu při využití všech dostupných metod. Tedy datové analytiky, vlastního týmu video-skautů a také detailního psychologického profilu vypracovaného na základě vystupování hráče na sociálních sítích. Jen tak jsme mohli slávisťskému vedení předložit všechny důležité informace.

- Vysoká úspěšnost v modelu obrany prostoru
- 79% úspěšnost hlavičkových soubojů
- 1,5 odebraných míčů a 8,5 zachycených pasů každý zápas
- 12 pasů na 39 metrů a více s 80% přesností
- Jako African působil v roli kapitána rumunského celku
- Bilingvální

Za 500 tisíc eur si Slavia pořídila zkušeného stopera v nejlepší věku, navíc adaptovaného na Evropu.

... a Michael Ngadeu.

RODINNÁ POUTA V BŘEZINĚVSI

NA HRŠTI JICH BYLO JEDENÁCT, ALE V ZÁPISĚ SE OBJEVILO JEN PĚT PŘÍJMENÍ. KLUB Z PŘEDMĚSTÍ PRAHY ODEHRÁL VELMI PIKANTNÍ ZÁPAS.

Potkat se se synem na hřišti a zahrát si s ním soutěžní zápas? Pro mnohé sen, který se ale splní jen vzácným výjimkám, protože to na jedné straně vyžaduje fotbalovou dlouhověkost a na té druhé zase brzkou připravenost na dospělý fotbal. „Vidět na trávníku syna, přihrát mu a mít radost z toho, že si s ním zakopete, že ho kolega vedle pochválí, je prostě k nezaplacení,“ říká Tomáš Bezpalec, místopředseda a sekretář TJ Březiněves a rovněž jeden z těch, kterému se skutečně splnilo si s potomkem zahrát.

Pomohl k tomu unikátní nápad, že za „Benfiku“, jak (nejen) v Březiněvsi přezdívají „béčku“ ve III. třídě, nastoupí v dubnu proti záložce Slavojce Suchdol jen zdejší fotbalové rodině. „Máme gentlemany a k tomu kluky, kteří nám dorostli do věku mužských kategorií. A tak jsme si prostě řekli, že si půjdeme zahrát se svými dětmi, strejdy i bratrance. A jelikož béčko hraje třetí třídu (nejnižší pražskou soutěž), tak jsme věřili, že i my staří gentlemani bychom to mohli zvládnout,“ popisuje Bezpalec. A zvládli.

„Břízka“ vyhrála 6:2, přičemž Marek Benda nasázel pět gólů. Jeho otec chytal a bratr zase mával na lajně. Na place hráli i jeho bratrance a strýc,

takže dokonalá rodinná pouta. „Od nikoho jsme nečekali žádné výkony, ale všichni jsme si to užili. Mladí vzali na sebe pohyb, staří je zase podpořili zkušenostmi. Po zápase jsme šli společně na týmovou večeři, které tady pro každou mužskou kategorii máme. Dali jsme si pivo a řekli jsme si, že když tomu bude soutěž Benfiky nakloněna, tak bychom to mohli zopakovat, i když budeme o rok starší,“ vypráví Bezpalec. „V gentlemanech máme další hráče, jejichž synům je patnáct, šestnáct, tak bychom to mohli ještě rozšířit či si aspoň na tréninku zahrát proti sobě.“

ZÁPISNÉ PLATÍ OTCOVÉ

Třeba Bezpalcův syn Lukáš i kupřikladu Lukáš Trousil hráli poprvé muž-

KDO NASTOUPIL V ZÁPASE BŘEZINĚVES – SUCHDOL

Vladimír a Marek Bendovi
otec a syn, přičemž ještě Vladimír Benda mladší jako asistent rozhodčího mával na lajně

Petr a Ondřej Neprašovi
bratři, Ondřej byl kapitánem

Jan a Lukáš Trousilovi
otec a syn

Tomáš a Lukáš Bezpalcovi
otec a syn

Radek, Matěj a Dominik Fialovi
otec a synové, přičemž Fialovi jsou v příbuzenském vztahu s Bendovými; otcové jsou švagři a synové bratrance

Miloš a Daniel Vilímkovi
otec a syn, v zápase působili jako trenéři

skou soutěž, a tak je čekalo povinné zápisné, leč „zacvakali“ to za ně – a poměrně rádi – jejich otcové. Mimochodem i tento zmiňovaný zápas přesně naplňuje motto, které

TJ Březiněves má: „Jeden tým, jedno srdce.“ Klub ze severu Prahy různorodé komunitní akce pořádá pravidelně, rád sám sebe nazývá rodinným. A fotbal je tu zároveň také ➤

Neprašovi

Trousilovi

Bezpalcovi (s palcem nahoru)

Fialovi

největším pojítkem mezi starousedlíky a lidmi, kteří se do okrajové části města stěhují.

„Fotbal je pojítko. A jak si tady hezky žijeme, tak vymyslíme jednou za čas nějakou naši akci. Zároveň pomáháme i s organizací akcí, které pořádá zdejší městská část. Radnice nám to zase oplácí podporou. Jsme poměrně akční,“ líčí Bezpalec.

V kombinaci s aktivitou a skutečností, že Brezineves se obdobně jako jiné části či obce na okrajích Prahy rychle rozrůstá, nemá zdejší klub nouzi o děti. Aktuálně má 170 mládežníků, loni oslavil 100. výročí od založení a do nadcházející sezony vedení přihlásilo do oficiálních soutěží všechny možné kategorie, tedy od miniskoličky přes žáky až po muže a gentlemany, tedy veterány. „A jako takovou hezkou třešničku tady máme kategorii juniorky+, což jsou dámy ve věku od 18 až 50 let. Jsou to povětšinou maminky mládežníků, které doprovázejí děti v týdnu na tréninky. Daly se dohromady samy, chtěly si vyzkoušet

fotbal a jeden trenér se toho chytil, a tak si teď dvakrát týdně chodí za trénovat,“ říká sekretář. „Je to další maličkost, která obohacuje komunitu jako takovou.“

PROČ SE CHODÍ NA PIVO?

Ženy netouží po výhrách a bodech, a tak nehrají žádnou soutěž. Ale jejich zájem a podpora ze strany klubu je ještě víc připoutaly k fotbalu a dodaly onu rodinnost. „Do té doby fotbal nehrály, nadávaly na něj a proklínaly ho. Teď ale pochopily, proč chlapi po tréninku a zápasech chodí na pivo, protože ony na to pivo a víno chodí taky. Už podruhé teď jely i na soustředění. Dělají to z lásky k pohybu, jen se na ně nesmíme chodit koukat, protože se stydí,“ popisuje Bezpalec.

A tak se už možná zopakuje jedna „srandaakce“, kterou tu v minulosti pořádali. Zápas dam proti pánům, při kterém jeden poločas museli zástupci mužského pohlaví odehrát v pytlech, což způsobilo všeobecné veselí.

Zkrátka: Jeden klub, jedno srdce! ■

Bendovi

VŠECHNY ROLE TOMÁŠE PODVÍNA

STOPER ČECHIE UHŘÍNĚVES JE VÍTĚZEM PŘEBORU, TRENÉREM MLÁDEŽE A PROVOZOVATELEM OBLÍBĚNÉHO FANOUŠKOVSKÉHO WEBU

Kdo sleduje pražský fotbal, případně se řadí mezi fanoušky Realu Madrid, patrně ho zná nebo o něm alespoň slyšel. TOMÁŠ PODVÍN. Devětadvacetiletý sympaták zastává celou řadu rolí. Platí za lídra A-týmu Čechie Uhříněves, v tomtéž klubu trénuje žáky a pomáhá s celkovým chodem mládeže a kromě toho provozuje fanouškovský web bilybalet.cz. Zároveň je mistrem přeboru a autorem působivého gólu, kterým dal loni v září vzpomenout na parádu Patrika Schicka z Eura.

Rané fotbalové dětství Tomáše Podvína je spojeno s Hájemi, odkud přes půlroční anabázi ve Spartě putoval do Motorletu. Tam prošel většinou mládežnických týmů, aby následně zamířil na hostování do druhého pražského „S“. „Ve Slavii jsem působil ve starším dorostu, a když hostování skončilo, vrátil jsem se do chlapů do Motorletu. Po čtyřech letech jsem si dal od fotbalu pauzu a v roce 2017 jsem začal znovu, to už bylo v Újezdu Praha 4,“ sumíruje.

POSTUP A HNED TRIUMF

Právě v Újezdu dosáhl největšího úspěchu hráčské kariéry. V sezoně 2018–19, poslední „předcovidové“, s ním vyhrál přebor. „Zajímavé je, že do Újezda jsem se dostal vlastně náhodou. Byl jsem na vánočním fotbálku, kde za mnou přišel trenér Jeřábek s tím, že začal trénovat na Újezdě. A že shání posily. Byli tenkrát předposlední v I. A třídě,“ vzpomíná.

Během jarní části sezony pomohl klub zachránit a před dalším ročníkem začalo postupně posilování kádra, který pak i s Tomášem Podvínem v roli tahouna a kapitána vykopal postup do

přeboru. „Ten jsme hned v první sezoně vyhráli. Na podzim jsme měli bilanci třináct výher, dvě remízy a žádná prohra, takže to pro nás jako pro nováčka byla sezona snů.“

Ačkoliv si Újezd vybojoval divizi, nezahrál si ji. „Postup jsme nakonec odmítli, ale byla kolem toho docela velká

debata. Ve výsledku rozhodlo, že jsme tehdy měli úzký kádr. Nadneseně řečeno jsme celou sezonu odehráli ve dvanácti, třinácti lidech a půlku kádra tvořili starší kluci, kterým se do divize už moc nechtělo. Když jsme si vedle sebe dali všechna pro a proti, vyšlo nám, že do toho nepůjdeme,“ vysvětluje.

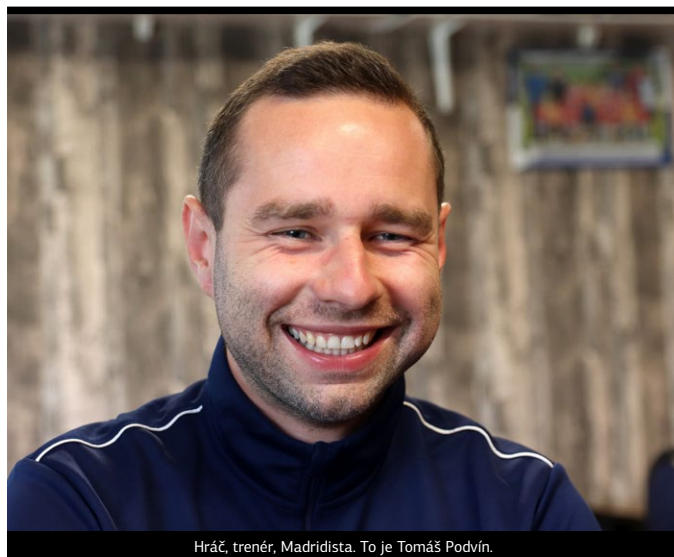
V klubu se tehdy shodli, že kádr rozšíří a omladí a postoupit se pokusí další sezonu. „Tu ale zastavil koronavirus, stejně jako tu další. Teď už je v Újezdu divize možná na pořadu dne, ale už beze mě,“ připomíná, že se před dvěma lety přesunul do Uh-

říněvsí. Nabízí se jednoduchá otázka: Proč? „Ještě v době, kdy jsem hrál za Újezd, jsem tady začal trénovat mládež. K tomu jsem se dostal přes kamaráda Honzu Vetyšku, který tu vedl mladší dorost a celkově měl na starosti mládež. Sháněl si asistenta a mě trénování vždycky lákalo, tak jsem do toho šel.“

ČASOVÝ PROBLÉM

Poměrně záhy se jeho role u mládeže změnila, respektive rozšířila. „Šlo to i díky tomu, že jsem nastoupil do jiné práce, kde jsem byl jen na částečný úvazek,“ objasňuje, proč mohl mládeži v Uhříněvsi začít věnovat více času. „Pozici, kterou teď zastávám, jsme pracovně pojmenovali klubový trenér. Dostal jsem, ve spolupráci s dalšími lidmi z klubu, na starost organizační záležitosti. Pořádáme letní kempy, turnaje, tábory a podobné akce, pomáhám s náboru, mohou se na mě obracet rodiče všech mládežnických týmů,“ vypočítává s tím, že jako hlavní trenér má na starosti starší žáky a pomáhá i s koučováním těch mladších.

Záhy však vyvstal problém. Působení u mládeže Uhříněvsí mu začalo kolidovat s jeho hráčským angažmá v Újezdě. „Narážel jsem na časový problém. Skončil jsem tady trénink a rychle jsem přejížděl do Újezda, na jednu už jsem stíhal jen dva tréninky týdně místo tří. Kdo mě zná, ten ví, že když něco dělám, potřebuji to dělat

Hráč, trenér, Madridista. To je Tomáš Podvín.

Jako trenér se Tomáš podílí na rozvoji mládeže v Uhříněvsi.

naplno. Navíc mi to z pozice kapitána nepřišlo správné vůči týmu. Proto jsem trenérovi oznámil, že to není dobré ani pro jednu stranu, a šel jsem hrát do Uhříněvsi," líčí.

Coby trenér, který mimochodem vlastní licenci B, sleduje nové trendy. „V Uhříněvsi se obecně v tomto ohledu snažíme trenéry motivovat, aby se vzdělávali, klub jim například platí kurzy. Mě osobně tato oblast baví, i když nemohu říct, že vše, co je nové a moderní, musím okamžitě zkusit. Co se trénování mládeže týče, těžím hlavně ze své hráčské kariéry. Jde mi hlavně o to, aby mě kluci respektovali a měli rádi jako člověka. Věřím, že pak je pode mnou bude fotbal bavit a že se budou zlepšovat," přemítá.

TELEVIZNÍ GÓL

Vzhledem k tomu, že si vyzkoušel vedení různých věkových kategorií, ví, že jiný věk vyžaduje odlišný přístup. „Trénoval jsem i úplně prcky a musím přiznat, že jsem se musel nějakou dobu učit. Přece jen u dorostu nebo u chlapů není moc potřeba hráče do něčeho nutit a o něčem je přesvědčovat. Když vidí, že umíte kopnout do míče, tak vás berou. U dětí je to jiné. Někdy je potřeba víc zakřičet, nastavit si pravidla a dodržovat je. Na druhou stranu se dají lépe tvarovat," všimá si.

„Pokoušíme se je posouvat i v tom smyslu, že fotbal už neberou jen jako kroužek, ale jako něco, pro co mají zápal. Zároveň se je snažíme nastavit tak, aby

v sobě měli zodpovědnost vůči týmu a spoluhráčům. Když budeš chybět na zápase, je to škoda pro tebe, ale hlavně tím nepomůžeš týmu. Myslím, že zrovna tohle se nám daří. Naši kluci v žácích fotbal žerou, chodí sem rádi," cení si a nachází paralelu mezi výchovou fotbalovou a tou životní. „Obecně jsem fanoušek toho, aby děti chodily na týmový sport. A je vlastně jedno na jaký. Z vlastních zkušeností vím, že spolupráci, kterou se člověk naučí v týmu, využije v zaměstnání a v mnoha dalších životních situacích.“

Byť se mu koučování dostává víc a víc pod kůži, nadále je hlavně hrá-

čem. A náramným, sluší se dodat. Vždyť v letošní sezoně pomohl Čechii ke třetímu místu v I. A třídě nejen spolehlivými výkony na postu stopera, když jím vedená obrana patřila s bilancí méně než jednoho inkasovaného gólu na zápas k nejlepšímu v soutěži, ale i tím, že nastřílel 11 gólů. Jeden stál opravdu za to, TV Nova ho dokonce ve sportovních zprávách zařadila do rubriky Borec na konec: Tomáš Podvín se proti Hájům trefil z poloviny hřiště!

Nebýlo to poprvé, co se o něco podobného při zápase pokusil. Odvážně střílel navíc nahrávaly příznivé okol-

nosti. „Vedli jsme 1:0 a gólman Hájů dostal červenou kartu, takže šel chytat hráč z pole Honza Novák. Tím, že už běžely závěrečné minuty, bylo jasné, že Hájé budou trochu riskovat. Házeli jsme aut a všiml jsem si, že Honza je dost vyběhnutý z branky. Řekl jsem si, že když se ke mně dostane balon, zkusím to. Dostal se ke mně a vyšlo to," usmívá se a dodává, že štěstí hodlá zkoušet dál. „Mám pocit, že takových gólů padá v poslední době víc. Asi to bude tím, že dnes je moderní, aby gólman hrál něco na způsob třetího stopera a hodně pomáhal s rozehrávkou. Často tím zabrání útoku, ale zároveň se vystavuje riziku podobného gólu.“

ZAČALO TO SE ZIDANEM

Hráčská kariéra není nekonečná, proto si už před třicítkou stále častěji pokládá otázku, jakým směrem se jeho fotbalový život bude vyvíjet dál. „Poslední dobou to řeším častěji," přikyvuje. „I proto, že jsem dostal nějaké trenérské nabídky. Ty by pro mě ale znamenaly, že bych s hraním musel skončit, případně mu dát výrazně menší prioritu. Nakonec jsem se s velkými díky rozhodl je odmítnout, i když byly zajímavé. Rozhodlo to, že hodlám ještě hrát a s Uhříněvsi máme jasný cíl posunout se do přeboru," upozorňuje.

Druhým podstatným aspektem pro něj je i to, že v Uhříněvsi vnímají chod klubu v dlouhodobém hledisku. „Zkrátka tady něco budujeme. Když jsem sem přicházel, bylo tu pět mládežnických týmů, ▶

Se zarputilým výrazem znají Podvínova všichni soupeři.

Jako kapitán dovedl Újezd Praha 4 k titulu v přeboru.

teď jich máme jedenáct. Na náboru chodí víc a víc dětí, rozrůstá se i kolektiv trenérů. Neřešíme jen to, jak dopadneme v další sezoně, ale i to, kde bychom chtěli být třeba za pět let. V tomto ohledu jsou pro mě osobně vzorem velké pražské oddíly typu Motorletu nebo Meteoru. Líbilo by se mi, kdybychom tu vybudovali něco podobného.“

Přestože je v Uhříněvsi teprve druhou sezonu, rychle mu přirostla k srdci. „S lidmi v klubu jsme si jednoznačně sedli a mám tu hodně prostoru k sebe-realizaci. I díky tomu jsem k Čechii získal silný vztah. Já to tak vlastně měl v kariéře vždycky, kluby moc nestřídám, tohle je v dospělém fotbalu můj teprve třetí. Musím si k nim vytvořit vztah, abych pro ně žil. A to určitě platí i teď.“

K jednomu oddílu chová obzvláště vřelý vztah, už od dětství je vášnivým fanouškem Realu Madrid. „Přesně si pamatuji, že to u mě začalo v roce 2002, když dal Zidane ten neuvěřitelný gól ve finále Ligy mistrů proti Leverkusenu. Od té doby Real sleduji. Když mi bylo kolem patnácti, s kamarádem jsme založili web o Realu, který funguje dosud. Dlouho to býval real-madrid.cz, teď se jmenuje bilybalet.cz,“ vybavuje si vznik největších tuzemských fanouškovských stránek zasvěcených pětatřicetinasobnému španělskému šampionovi, na něž si denně najde cestu kolem sedmi tisíc uživatelů.

PŘED ZÁPASEM BEZ HOSPODY

Právě i díky webu se k Tomáši Podivnovi „nabalila“ parta podobných nad-

šenců. „Jsme kamarádi, pravidelně pořádáme srazy a vyrážíme za Realem. Před koronavirem se mně osobně dařilo vyjet během sezony alespoň na jeden zápas přímo do Madridu. Ale mrzí nás jedna věc. Dřív Real často jezdil na přípravu třeba do Německa nebo do dalších evropských zemí, kam jsme za ním vyráželi, ale poslední roky jezdí už jen na turné po Americe, takže tahle možnost nám odpadla.“

Autorem mnoha článků na webu je on sám. Psaní ho prý vždy bavilo, ostatně se mu věnoval i pracovně. „Čtyři roky jsem psal na isport.cz, pak jsem ale cítil, že potřebuji změnit profesní prostředí,

a šel jsem jinam. U psaní jsem zůstal díky webu a také díky tomu, že nárazově píšu články pro některé magazíny nebo fotbalové portály. Není to klasická novinářina ve smyslu denního zpravodajství, spíš delší materiály, analýzy zahraničního fotbalu a podobně. A hlavně už je to pro mě jen koníček a ne zaměstnání,“ vysvětluje s tím, že s kolegy na bilybalet.cz nepřebírají texty vydané tiskovými agenturami. „Všechno si hledáme sami. Zdrojem většiny článků jsou nejrůznější španělské weby, případně celosvětově známé stránky zasvěcené fotbalu. Ale hodně věcí máme vyložené vlastních, například exkluzivní rozhovory, což nás

snad trochu staví nad v uvozovkách obyčejné fan stránky.“

Dalším zdrojem je pro tvůrce v poslední době i twitter. „Pozoruji, že hodně novinářů ještě předtím, než něco napíší do svých médií, dají ten materiál právě na twitter. Tudiž se inspirojují i tam,“ podotýká chlapík, který si zmiňovanou sociální síť oblíbil. „Beru ji jako místo, kde můžu propagovat vlastní věci, třeba právě náš web, případně tam jen psát své názory. A je docela zajímavé, že se mi na twitteru podařilo sehnat dva mládežnické trenéry do Uhříněvsi. Napsal jsem, že potřebujeme posílit trenérský tým, a oni se ozvali. A jsou u nás dodnes.“

Právě na twitteru na sebe prozradil, že nedávne finále Ligy mistrů pro něj bylo specifické. Nesledoval ho totiž ve společnosti dalších „Madridistů“ v restauračním zařízení, nýbrž doma a sám. Důvod? Další den měl s Uhříněvsi zápas. „Mám zásadu, že před svými zápasy nechodím do hospody a celkově si hlídám režim. Chci fotbal brát vážně a jít i příkladem klukům, které trénuji. Sám před sebou bych se cítil blbě, kdybych na hřišti na někoho řval, že něco odflákl, a přitom bych předtím seděl do tří do rána někde v hospodě,“ ujišťuje. „To se mi stalo jedinkrát v životě. Jeden z mých nejlepších kamarádů měl svatbu a my druhý den hráli přátelský zápas. Od trenéra jsem měl povoleno na svatbu jít. A pak jsem při zápase trpěl tak strašně, že už to zažít nechci,“ směje se.

Vychovává Tomáš budoucí fotbalovou hvězdu? Nebo alespoň nadšence, kterým je on sám?

MŮJ PRVNÍ GÓL

FOTBAL

TISÍČ DŮVODŮ
K ÚSMĚVU.

nabory.mujprvnigol.cz

NAŠE TEPNY DODÁVAJÍ KOMFORTNÍ TEPLLO

www.praha-cista.cz

 Pražská teplárenská

by VEOLIA

